

Μητρ. Πατρών: Η θαυμαστή σχέση Ορθοδοξίας και Ελληνισμού- Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου για την ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ στην Μητρόπολη Αθηνών (βίντεο)

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πατρών](#)

Στο πλαίσιο των λατρευτικών εκδηλώσεων και κατά τη διάρκεια της Συνοδικής Θείας Λειτουργίας στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Αθηνών την Κυριακή της Ορθοδοξίας, τον πανηγυρικό της ημέρας, εκφώνησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πατρών κ. Χρυσόστομος. Ο Σεβασμιώτατος ανέφερε ότι «η εκκλησία μας πανηγυρίζει την αναστήλωση των Ιερών Εικόνων, τον θρίαμβο της Ορθοδόξου Πίστεως και τη νίκη της αληθείας εναντίον του ψεύδους». Μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης αναφέρθηκε προσωπικά στον πρόεδρο της Δημοκρατίας θυμίζοντάς του τα λόγια του για την Εκκλησία και το έργο της»

Στην ιστορική του αυτή ομιλία ο Σεβασμιώτατος τόνισε ότι “Πρέπει, όλοι οι Έλληνες, χωρίς προκαταλήψεις να μελετήσουμε τά ιστορικά δεδομένα αλλά και την σύγχρονη πραγματικότητα, ώστε να προβληματιστούμε και να άντλήσουμε διδάγματα, προκειμένου να καταλήξουμε σε συμπεράσματα, πού θα προσδιορίζουν την ευθύνη μας στο παρόν και στο μέλλον, αλλά και τό ιστορικό μας καθήκον”

Μάλιστα σημείωσε ότι “αν έκτιμήσουμε σωστά τό ρόλο τῆς Ὁρθοδοξίας μέ τήν σωτήρια καί οἰκουμενική της διάσταση καί τήν ἐπαναφέρωμε ἐνεργά στήν προσωπική καί οἰκογενειακή μας ζωή, στήν ἐκπαίδευση, στήν κοινωνία μας, τότε μόνο θά κατορθώσουμε νά ξεπεράσουμε τίς ἐρεβώδεις καταστάσεις πού βιώνει ἡ χώρα μας. Ἀδελφοί μου, ἡ Ἑλλάδα, βαθμιαῖα καί σταθερά μεταβάλλεται. Ἡ ὁμοιογένεια στόν τόπο μας δέν ὑπάρχει ὅπως στό παρελθόν.”

Δείτε ὅλη την ομιλία του Σεβασμιωτάτου στο βίντεο που ακολουθεῖ και στην www.remptousia.gr, καθώς διαβάστε και το περιεχόμενο αυτής στο κείμενο που παραθέτουμε.

Ἡ Ομιλία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Πατρών κ.κ Χρυσοστόμου για την Κυριακή της Ὁρθοδοξίας

Ἐξοχώτατε κ. Πρόεδρε τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας,
Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερώνυμε,

Πρώτη Κυριακή τῶν Νηστειῶν σήμερα καί ἡ Ἀγία μας Ἐκκλησία ἐορτάζει τήν ἀναστήλωση τῶν ἱερῶν Εἰκόνων, τόν θρίαμβο τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καί τήν νίκη τῆς ἀληθείας ἐναντίον τοῦ ψεύδους καί τῶν θεοστυγῶν αἱρέσεων, οἱ ὁποῖες μέ τήν ὁποια μορφή τους εἶναι προσπάθειες ἀνθρωποκεντρικῆς καί ἀποσπασματικῆς κατανοήσεως τῆς Ἀληθείας, μέ τραγικές καί καταστροφικές συνέπειες γιά τήν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Προβάλλει ἰδιαίτερως σήμερα ἡ Σταυροαναστάσιμη καί μαρτυροστολίστη Ὁρθοδοξία (μακαριστός Γέρων Μωυσῆς ὁ Ἀγιορείτης), ὡς Ἀποκάλυψις Θεοῦ, κένωσις Οὐρανοῦ, θυσιαστική κάθοδος τῆς ἀγάπης, πού εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός, (κατά τόν Εὐαγγελιστήν τῆς ἀγάπης, Ἰωάννην τόν Θεολόγον), ὡς μία πίστις, ὡς μία καί μόνη Ἐκκλησία, δηλαδή ὡς Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καί μοναδική πορεία πρὸς σωτηρίαν διὰ τῆς Μυστηριακῆς ζωῆς καί κοινωνίας τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό, ὡς σταυροαναστάσιμη ἐμπειρία, ὡς θησαυρός ἀκένωτος καί πλοῦτος οὐράνιος, μεγαλειώδης, ὡς Οἰκουμενικές Σύνοδοι καί ὡς θεία Λατρεία, διασώζουσα τήν λυτρωτική σχέση Θεοῦ καί ἀνθρώπου.

Ἐξαστράπτει, σέ καιρούς ταραχῆς καί συγχύσεως, τό μεγαλεῖο καί ἡ πνευματική φωτοφορία τῆς ὑπερλόγου καί ἀφθόρου Ὁρθοδόξου Θεολογίας, ὡς φορέως σύν τοῖς ἄλλοις, πολιτισμοῦ, ἀναμορφώσεως καί ἀνακαινίσεως τῆς λογικῆς καί ἀλόγου κτίσεως τοῦ Θεοῦ.

Πρὸς δέ τούτοις, ἀναδύονται, τῆς πίστεως ἡ ὁμολογία, οἱ ἱεροὶ ἀγῶνες γιά τήν διάσωση τῆς θεοειδείας τοῦ ἀνθρώπου, τήν ἀνάσταση τῆς πεπτωκυίας φύσεως καί

τήν ἀναστήλωση τῆς εἰκόνης τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, μέσα ἀπό μαρτύρια ποικίλα, ἱκρίώματα, σταυρούς, θυσίες, ἀλλά καί θαύματα καί σημεῖα τῇ χάριτι τοῦ Παρακλήτου.

Στην παγκόσμια αὐτή χαρά καί πανήγυρη, συμμετέχει πανευφροσύνως, ἡ διὰ τῆς τοῦ Θεοῦ οἰκονομίας, θαυμαστῆς προνοίας καί μεγίστης εὐεργεσίας, ἀναγεννηθεῖσα καί φωτισθεῖσα, ἡμετέρα Πατρίς, διὰ τῆς ὁποίας, μέ ὄχημα τήν γλῶσσα της καί τήν φιλοσοφία της, ἐξακτινίστηκε ἡ ἀποκεκαλυμμένη ἀλήθεια καί ὀρθόδοξη πίστις στίς ἐσχατιές τοῦ σύμπαντος.

Ἐπειδή ἀνάγκη ἐστί, κυρίως στίς ἡμέρες μας, νά ἐπιστρέψωμε πρὸς ἀναβαπτισμό καί γνώση τῆς σωζούσης ἀληθείας, στίς πνευματικές μας ρίζες καί στίς σωτήριες καί λυτρωτικές πηγές, ἀλλά καί ἐξ' εὐγνωμοσύνης πρὸς ὅλους ὅσοι ἀγωνίστηκαν εὐκλεῶς καί ἐτελειώθησαν μαρτυρικῶς διὰ τήν διάσωση αὐτῆς τῆς παρακαταθήκης τῆς ἀπὸ τόν Θεό δοθείσης, θά ἐπιχειρήσωμεν ἀδελφοί, νά φωτίσωμεν, πετώντι καλάμω, τήν σχέση μεταξύ τῆς Ὁρθοδοξίας καί τοῦ Ἑλληνισμοῦ, οὐχί μέ τήν στενήν γεωγραφικήν ἔννοιαν τοῦ ὅρου «Ἑλληνισμός», ἀλλά ὑπὸ τήν ἔποψιν τῆς πνευματικῆς προσφορᾶς παγκοσμίως, ἡ ὁποία ἐπετεύχθη διὰ τῆς ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ ἀναγεννήσεώς του.

Ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης: «Ἦσαν τινές Ἕλληνες ἐκ τῶν ἀναβαινόντων ἵνα προσκυνήσωσιν ἐν τῇ ἑορτῇ. Οὗτοι οὖν προσῆλθον Φιλίππῳ τῷ ἀπὸ Βησθαῖδᾶ τῆς Γαλιλαίας καί ἡρώτων αὐτόν λέγοντες Κύριε θέλομεν τόν Ἰησοῦν ἰδεῖν. Ἐρχεται Φίλιππος καί λέγει τῷ Ἀνδρέᾳ καί πάλιν Ἀνδρέας καί Φίλιππος λέγουσι τῷ Ἰησοῦ...» (Ἰω. 12,20-23).

Τότε ὁ Κύριος εἶπε τόν σωτήριο καί ἐξόχως τιμητικό διὰ τοὺς Ἕλληνας λόγον. «Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου» (Ἰω. 12,23)

Αὐτή ἡ θεία φωνή ἠκούσθη ὡς αὖρα δροσίζουσα τήν ὑφήλιον ἅπασα. Αὐτή ἡ φωνή ἐνέπνευσε τόν οὐρανοβάμονα Ἀποστόλο Παῦλο, ὁ ὁποῖος πέρασε στό Ἑλληνικόν ἔδαφος ἢ ἀκριβέστερον στό Εὐρωπαϊκόν ἔδαφος, γιά νά μεταφέρῃ τό μήνυμα τῆς σωτηρίας.

Ὁ Χριστιανισμός ἔκανε χρήση τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ μέ ὅλα τά μέσα τῆς ἐκφράσεως τοῦ δευτέρου. «Ἡ δημιουργική συνάντηση Ἑλληνισμοῦ καί Χριστιανισμοῦ στά πρόσωπα τῶν πρώτων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἔκρινε ὀριστικά καί εὐεργετικά τήν πορεία, ὅχι μόνο τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλά καί τῆς Παγκόσμιας Ἱστορίας». (Ἰωάννου Ζηζιούλα Μητροπολίτου Περγάμου. Ἑλληνισμός – Χριστιανισμός: «Ἡ συνάντηση τῶν δύο κόσμων»)

Σέ μιά ἐποχή κατὰ τήν ὁποία ἔπνεε τά λοίσθια ὁ Ἑλληνικός πολιτισμός, ἦλθε ἡ ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καί ἔσωσε καί ἀξιοποίησε διὰ τῶν Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, Ἀποστόλων καί Πατέρων, ὅ,τι καλόν καί ὠφέλιμον ἐξ αὐτοῦ.

Ὁ Ἑλληνισμὸς ὁδηγήθηκε στὸν «καινούργιο ἄνθρωπο», στὴν «καινὴ κτίσις», διὰ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, ὡς Ὁρθοδόξου Θεολογίας καί βιωματικῆς, μέ τόν Θεό καί τόν συνάνθρωπο ἀγαπητικῆς σχέσεως καί ἐμπειρίας. Πέρασε ἀπὸ τὸν «καλὸν

κάγαθόν» ἄνθρωπο, στὸν θεούμενο ἄνθρωπο.

Οἱ Ἅγιοί μας καυχῶνται γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Παιδεῖα καὶ τὴν Ἑλληνικὴ πολλάκις καταγωγή τους. Οἱ Μεγάλοι Πατέρες εἶναι συνεχιστὲς τῆς σκέψεως τῶν Ἀρχαίων, τὴν ὁποία ὅμως σκέψη, φωτίζουν, ἀνακαινίζουν, παροντοποιοῦν καὶ τὴν μεταλάσσουν πρὸς ἁγιασμό.

Προχωρώντας στό χρόνο, ἱστορικῶς εἶναι ἀδιαμφισβήτητον γεγονός, ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία, ὡς μία καὶ μόνη σώζουσα πίστις καὶ ὡς μία καὶ μόνη Ἐκκλησία, δηλαδή ὡς Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ὁδός σωτηρίας, ἐστάθη ἡ φρουρός, ἡ τροφός καὶ μητέρα καὶ σῶτεια τοῦ Γένους μας καὶ τοῦ Λαοῦ μας.

Περίοδος τοῦ Βυζαντίου.

Ἡ Ρωμανία, τό Βυζάντιο, ὅπως συνηθίζομε νά τό λέγωμεν, εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς Ἱστορίας μας μέ τὴν δόξα του καὶ τὴν λαμπρότητά του.

Στὴν χιλιετῇ αὐτὴ περίοδο, ἡ Ὁρθοδοξία ἔλαμψε μέ ὅλο της τό μεγαλεῖο. Ἐκαλλιέργησε πνευματικά τοὺς ἀνθρώπους, ἀγωνίστηκε γιὰ τό Δόγμα, ἔθεσε τοὺς ὅρους, τὰ ὅρια δηλαδή τῆς ἀληθοῦς πίστεως, ἔναντι τῶν αἱρέσεων, ἔγραψε τοὺς κανόνες, ὀργάνωσε ἱεραποστολὰς διὰ τὸν φωτισμὸν τῶν λαῶν, τῶν ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνοίας καθημένων. Ἐδημιούργησε ἔργα πολιτισμοῦ ἀπαράμιλλα, ἀνέπτυξε τίς ἐπιστῆμες, διέσωσε τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου μέσα σέ μιὰ εἰκονοκλαστικὴ περίοδο, ὅπως εἶναι καὶ ἡ περίοδος πού διανύομε ἐμεῖς. Παρέδωσε ἡ Ὁρθοδοξία, στὴν ἀνθρωπότητα, ἓνα πελώριο σέ ὄγκο καὶ ἀξεπέραστο σέ ποιότητα θεολογικὸ στοχασμό.

Στὴ Θεολογία τῶν Ἀγίων καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων κατ' αὐτὴν τὴν περίοδο συνοψίζεται ἡ ἁγία καὶ θεόδοτη πίστις τῶν Ἀποστόλων, τῶν Ἀγίων Πατέρων, τῶν Ὁρθοδόξων, ἡ ὁποία πίστις «τὴν Οἰκουμένην ἐστήριξε».

• Περίοδος δουλείας.

Κατὰ τὴν ὀδυνηρὰ περίοδο τῆς δουλείας, ἡ Ὁρθοδοξία, ἡ Ἁγία μας καὶ ἀμώμητος πίστις, ἡ Μία, Ἁγία καὶ Ἀποστολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἐστάθη ἡ μάνα ἡ φιλόστοργη τοῦ Λαοῦ μας, ἡ ὁποία ἐσκέπασε κάτω ἀπὸ τίς πτέρυγες τῆς ἀγάπης της, τό Γένος καὶ τοῦ ἐθέρμανε τὴν ἀποσταμένη ἐλπίδα. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὑπῆρξε ἡ κατευθυντήρια δύναμη τοῦ ἔθνους. Διετήρησε τὰ ζώπυρα τοῦ Γένους μας, συγκράτησε τὴ Ρωμηοσύνη γύρω της, κράτησε τὴ γλῶσσα καὶ τὰ συνεκτικὰ στοιχεῖα τῆς ταυτότητός του, ἐσμίλευσε τὴν ἐνότητα τῶν Ἑλλήνων καὶ ὠδήγησε στὴν ἐλευθερία.

Ἄν θὰ θέλαμε νά ἐστιάσωμε στὴν προσφορά τῆς Ὁρθοδοξίας στό ἔθνος μας κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴ, θὰ ἠδυνάμεθα νά εἴπωμεν.

α) Προσέφερε τὴν αἴσθησιν τῆς αὐτοσυνειδησίας του.

β) Ὑπῆρξε παράγων ἐνότητος καὶ γ) ἔδωσε ἡ Ὁρθοδοξία στὸν Λαὸ μας τὸν σωστὸ προσανατολισμό.

«Οὐδεὶς μπορεῖ νά ἀμφιβητήσῃ τὴν ἐμβληματικὴ παρουσία τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας στοὺς ἀγῶνες τοῦ Λαοῦ μας καὶ τοῦ ἔθνους μας, πρὶν τὴν ἔθνεγερσιν»

τοῦ 1821, καθ' ὅλη τὴν διάρκειά της, ἀλλὰ καὶ καθ' ὅλη τὴν πορεία διαμορφώσεως τοῦ νεωτέρου Ἑλληνικοῦ Κράτους. Μὲ ἀπλὲς λέξεις ἡ Ἐκκλησία, ἦτο καὶ εἶναι πάντοτε παροῦσα στοὺς Ἐθνικοὺς μας ἀγῶνες», ὡς διεκηρύξατε, Ἐξοχώτατε κ. Πρόεδρε, ἀπὸ τὴν Ἀποστολικὴ πόλη τῶν Πατρῶν, κατὰ τὴν παρελθοῦσα ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου καὶ ἐσυνεχίσατε, «συγκεκριμένα ἡ Ἐκκλησία ἐσπευσε ἐγκαίρως καὶ ἀποτελεσματικῶς, πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς ὑπερασπίσεως τοῦ κοινωνικοῦ ἴστοῦ καὶ συνακόλουθα, τῆς ἀποφυγῆς τῆς ρήξης του, ἡ ὁποία θὰ εἶχε ἐπιπλέον ἀνυπολόγιστες συνέπειες γιὰ τὴν πορεία πρὸς τὴν ὀριστικὴ ἔξοδο τοῦ τόπου μας ἀπὸ τὴν πολυετῇ καὶ ἐπώδυνη κοινωνικὴ καὶ οἰκονομικὴ κρίση. Μέσα σ' αὐτό τό πλαίσιο, ἡ Ἐκκλησία μας ἐκπληρώνει τὴν ἀποστολὴ της σύμφωνα μὲ τὴν Ὁρθόδοξη Παράδοση τοῦ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους», ἀκόμη περισσότερο σύμφωνα μὲ τὴν Ὁρθόδοξη Παράδοση τοῦ «ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν», ἡ ὁποία προσεγγίζει τὴν τελειότητα τῆς Οἰκειώσεως».

Εἶναι ἀλήθεια, ἀγαπητοί, ὅτι ἂν στό ἀπώτερο ἢ ἐγγύς παρελθόν ἡ Ὁρθόδοξη πίστη, ἡ Ἐκκλησία στάθηκε ἡ δοκὸς τοῦ Γένους, ὁ λίθος ὁ ἀκρογωνιαίος τοῦ πνευματικοῦ οἰκοδομήματος αὐτοῦ τοῦ Λαοῦ, πολὺ περισσότερο σήμερα, ἀφοῦ τό παρόν εἶναι ἀδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀποκεκομμένο ἀπὸ τό παρελθόν.

Ζοῦμε ὡς πολιτισμένος καὶ ἐλεύθερος Λαός, γιατί μᾶς τό χάρισε ἡ Ὁρθόδοξη πίστη μας. Μᾶς ἐνεψύχωσε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ἡ προστασία τῆς Κυρίας Θεοτόκου καὶ τῶν Ἁγίων μας, τῶν ὁποίων οἱ περίπυστες Εἰκόνες, τὰ ἱερὰ Μαρτύρια, οἱ Ναοὶ των δηλαδή καὶ τὰ πανσεβάσμια Λείψανά τους, ὠραΐζουν πνευματικὰ καὶ θωρακίζουν θαυμαστά τὴν χώρα μας. Διερχώμεθα διὰ δυσκολιῶν καὶ ποικίλων περιστάσεων καὶ ἐξερχόμεθα εἰς ἀναψυχὴν, διότι μᾶς ἐμπνέει ὁ Σταυρός, τό σύμβολο τῆς νίκης, τό ὄπλο ἐναντίον ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν καὶ διότι πιστεύομε ἀκράδαντα στὴν Ἀνάσταση. Διατηρούμεθα ὡς ἔθνος, γιατί πρωτίστως μᾶς ἐνώνει ἡ μία καὶ ἀμώμητος πίστις. Αὐτό φαίνεται στὴν ὁμογένεια τῶν Ἑλλήνων στὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης.

Αὐτά ὅλα μᾶς ἐγγυῶνται καὶ τὴν πορεία μας μετὰ ταῦτα. Οὐδεὶς μᾶς ὑποχρεώνει νὰ ἀλλάξωμε προσανατολισμό- ταυτότητα-πνευματικὴ πορεία. Οὐδεὶς δύναται, οὐδεὶς ἔχει τό δικαίωμα νὰ τό πράξῃ. Ἡ Ὁρθοδοξία ὁμῶς μᾶς ὑποχρεώνει νὰ σεβώμεθα τὸν ἄνθρωπο, ὁποῖος καὶ ἂν εἶναι, ὡς δημιουργημα, κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ, ἀνεξαρτήτως φυλῆς, κοινωνικῆς θέσεως, φύλου καὶ θρησκευτικῶν πεποιθήσεων. Μὲ αὐτό τό πνεῦμα ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ γενικώτερα, πορεύεται μὲ σωτηριολογικὴ προοπτικὴ στό χρόνο, διαλέγεται μὲ ὅλους, οὐδόλως ὁμῶς ἀφισταμένη τῆς σωζούσης ἀληθείας καὶ μὲ αὐτό τό πνεῦμα διηκόνησε καὶ διακονεῖ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἀνεξαιρέτως.

Διὰ τοῦτο, ὑποστηρίζομεν ζεοῦση καρδίᾳ, ὅτι σήμερα, παρὰ ποτέ, μᾶς χρειάζεται αὐτοσυνειδησία, ἐνότητα, ὁμοψυχία, γιὰ νὰ διατηρήσωμε αὐτό πού παρελάβαμε καὶ αὐτό πού εἴμαστε. Αὐτό πού μᾶς κληροδότησαν οἱ Μάρτυρές μας, οἱ Ἅγιοί μας, οἱ ὁποῖοι ὑπερασπίστηκαν μέχρι θανάτου τὴν ἱερὰ παρακαταθήκη τῆς πίστεως καὶ

τῆς παραδόσεώς μας.

Ἄν ἐκτιμήσωμε σωστά τό ρόλο τῆς Ὁρθοδοξίας μέ τήν σωτήρια καί οἰκουμενική της διάσταση καί τήν ἐπαναφέρωμε ἐνεργά στήν προσωπική καί οἰκογενειακή μας ζωή, στήν ἐκπαίδευση, στήν κοινωνία μας, τότε μόνο θά κατορθώσωμε νά ξεπεράσωμε τίς ἐρεβώδεις καταστάσεις πού βιώνει ἡ χώρα μας. Ἀδελφοί μου, ἡ Ἑλλάδα, βαθμιαῖα καί σταθερά μεταβάλλεται. Ἡ ὁμοιογένεια στόν τόπο μας δέν ὑπάρχει ὅπως στό παρελθόν.

Ὅθεν ἀμείλικτο τίθεται τό ἐρώτημα, μετά ἀπ' ὅσα ἀνεφέρθησαν. Θέλομε, ἄρα γε νά διατηρήσωμε τήν πνευματική μας ὄντότητα, ὥστε νά ἔχωμε τόν ρόλο πού μᾶς ἀνήκει καί τήν θέση πού μᾶς ἀξίζει στό Εὐρωπαϊκό καί παγκόσμιο γίγνεσθαι; Θέλομε, νά ἔχωμε συνέχεια ὡς Λαός, πού ἐξέφρασε πολιτισμό, πίστη στίς ἀξίες καί ἐφώτισε τούς Λαούς τῆς γῆς, ἥ ἐπιθυμοῦμε νά ἀλλοιωθοῦμε, νά ἀλλοτριωθοῦμε, νά ἀπολέσωμε τόν πνευματικό μας προσανατολισμό, τούτέστιν αὐτήν ταύτην τήν πνευματική μας ὄντότητα καί τήν ἱστορική μας συνέχεια;

Θά τολμήσω, νά εἶπω, πῶς δέν εἶναι δυνατόν νά συμβῇ κάτι τέτοιο. Δέν εἶναι δυνατόν, δηλαδή, νά ἀπολέσωμε τήν ταυτότητά μας καί τήν ἰδιοπροσωπία μας, «διότι ἀπεδείχθη διαχρονικά ὅτι ἡ Ἑλλάδα εἶναι ἡ χώρα τῶν μεγάλων ἀγώνων γιά τήν κατίσχυση τῶν μεγάλων ἀξιῶν». (Μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος).

Πρέπει, ὅλοι οἱ Ἕλληνες, χωρίς προκαταλήψεις νά μελετήσωμε τά ἱστορικά δεδομένα ἀλλά καί τήν σύγχρονη πραγματικότητα, ὥστε νά προβληματιστοῦμε καί νά ἀντλήσωμε διδάγματα, προκειμένου νά καταλήξωμε σέ συμπεράσματα, πού θά προσδιορίζουν τήν εὐθύνη μας στό παρόν καί στό μέλλον, ἀλλά καί τό ἱστορικό μας καθῆκον.

Ἄς μείνωμε, τό λοιπόν, ἐδραῖοι καί ἀμετακίνητοι εἰς ὅσα ἐδιδάχθημεν καί εἰς ὅσα ἐπιστώθημεν παρά τῶν πατέρων μας. Αὐτό εἶναι τό χρέος μας, ἔναντι τῆς ἱστορίας μας, ἔναντι τοῦ παρόντος καί ἔναντι τοῦ μέλλοντος. Αὐτό εἶναι τό χρέος μας ἔναντι τῶν παιδιῶν μας. Εἶναι τό χρέος μας ἀπέναντι στό Λαό μας, ὥστε νά μή ἐπηρεασθῇ ἡ τό χειρότερο δηλητηριασθῇ ἀπό ἓνα, ὡς δυστυχῶς ἔχει καταντήσῃ, ἀποχριστιανοποιημένο ἢ ὀρθότερα ἀποϊεροποιημένο δυτικό κόσμο. Εἰς ὅσους δε παρά ταῦτα, δέν κατενόησαν τό βάθος αὐτῆς τῆς «μισγάγκειας», ὡς θά ἔλεγε ὁ ἀείμνηστος Καργᾶκος, ἐννοώντας τήν θαυμαστή σχέση Ὁρθοδοξίας καί Ἑλληνισμοῦ καί διά τούς ὁποίους κάνομε, πάντως, τόν καλοπροαίρετον λογισμόν, ὅτι δέν κατενόησαν, ἐκ τινος συναπαργῆς ἢ ἄλλης αἰτίας, τό βάθος καί τήν οὐσία τῆς Ὁρθοδοξίας ὡς τρόπου ζωῆς καί διασώσεως τῆς θεοειδοῦς εἰκόνας τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς πορείας τοῦ Λαοῦ μας, ἀλλά καί τοῦ κόσμου, ἐπαναλαμβάνομεν τόν λόγον τοῦ Πατρός τῆς Ἐκκλησίας, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου: «Ἀνέγνω, ἀλλ' οὐκ ἔγνω, εἰ γάρ ἔγνω, οὐκ ἂν κατέγνω...» μέ τήν προτροπή ἢ ἐπὶ τό εὐγενέστερον μέ τήν παράκληση νά μελετήσουν εἰς βάθος τά κείμενα, νά ἐντρυφήσουν στίς ἀψευδεῖς ἱστορικές πηγές καί μαρτυρίες, ὥστε νά διαπιστώσουν τήν ἀλήθεια, ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία δέν εἶναι ἀκρότης καί φανατισμός καί διά τοῦτο κατεδίκασε

διαχρονικῶς καί καταδικάζει κάθε μορφή βίας καί φανατισμοῦ, ἀπ' ὅπου καί ἂν προέρχεται, ὡς συνέβη δυστυχῶς κατ' αὐτάς τὰς ἡμέρας μέ τήν τρομοκρατική ἐπίθεση στά τεμένη τῆς Νέας Ζηλανδίας, τήν ὁποία θανατηφόρο ἐπίθεση ἀπεριφράστως ὡς Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καταδικάζομε. Νά διαπιστώσουν ἀκόμη, ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία δέν εἶναι μιά θρησκεία ἀνάμεσα στίς ἄλλες, δέν εἶναι στεῖρα παρελθοντολογία, δέν εἶναι ἔκθεμα καί τέλμα, ἀλλά εἶναι ὑπερφυσική, μεταμορφωτική. Εἶναι ὁ Σταυρός καί ἡ Ἀνάσταση. Εἶναι ἀγάπη καί θυσία. Εἶναι ἐλευθερία καί χαρά. Εἶναι φῶς καί εἰρήνη. Εἶναι ἀνοιχτή ἀγκαλιά καί μακροθυμία. Εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Εἶναι ἡ Ἐκκλησία Του. Εἶναι τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλλάδος καί τοῦ κόσμου τό ὠραιότατο σεμνολόγημα καί ὁ ἀκένωτος οὐράνιος θησαυρός.

Και νά ἐμπεδώσουν, νά ἐμπεδώσωμε ὅλοι, ὅτι τό παρελθόν, τό παρόν καί τό μέλλον τῆς Ὁρθοδοξίας γενικῶς καί τῆς Ὁρθοδόξου Πατρίδος μας εἰδικώτερα, δέν συνιστοῦν αὐτοτελῆ μεγέθη, ἀλλά ἀποτελοῦν μιά συνέχεια καί συναντῶνται στό πρόσωπο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, τοῦ «χθές καί σήμερον τοῦ αὐτοῦ καί εἰς τούς αἰῶνας» (Ἑβρ.13,7).

Ἐν κατακλείδι, τῆς λαμπρᾶς ταύτης καὶ πανευφροσύνου ἡμέρας, ἃς ἐπαναλάβομε ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει, ἐν πιστότητι πρὸς τὶς ἱερές μας παραδόσεις καὶ χρεωστικῶς πρὸς τὴν ἁγία Ὁρθοδοξία, τοὺς λόγους τοῦ μακαρίου Ἰωσήφ τοῦ Βρυεννίου:

«Οὐκ ἀπαρνησόμεθά σε, φίλη Ὁρθοδοξία·

οὐ ψευσόμεθά σου πατροπαράδοτον σέβας·

ἐν σοί ἐγεννήθημεν, ἐν σοί ζῶμεν καὶ ἐν σοί κοιμηθησόμεθα·

εἰ δὲ καλέσει καιρὸς καὶ μυριάκις ὑπὲρ σοῦ τεθνηξόμεθα».